

Men i denne Ytring er der en Erkendelse af, at Bestemmelserne i Lovforslaget og i Koncessionerne ikke dække hinanden. Naar der nu kommer til at staa her, at disse Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse over for private Jærnbaner, har jeg en lille Frygt for, at der er et Rum aabent for Tvivl og altsaa for haardnakkede Processer, som det i saadanne Tilfælde altid kommer til. Jeg tvivler altsaa om, at denne Bestemmelse i § 6 tilfulde og sikkert vil have den Virkning, som er tilsigtet. Man kunde jo naa det ved at sige, at de Forpligtelser, der paahvile Staten over for de tilskadekomne, skulle paahvile den private Bane over for dem, der komme til Skade paa den private Bane, eller lignende Ord, saa er det givet, at det er de samme Bestemmelser, eller ogsaa — hvis den højtærede Minister foretrækker det — kunde Ministeren foranledige, at de private Baner forandre deres Bestemmelser, der ikke dækkes ganske af dette, til samme Ordlyd, som Lovforslaget har. Jeg tror, at Punktet i alle Tilfælde fortjener Overvejelse, og henleder derfor Opmærksomheden derpaa. — Saa er der en anden Bestemmelse, jeg vil gøre en Bemærkning ved, nemlig den i Slutningen af § 4 om Forældelsen af Ansvar. Er der egentlig nogen Nødvendighed for denne ekstraordinære Forældelsesbestemmelse? Der foreligger jo for Rigsdagen et Forslag om ny Friste for Fordringsretsforældelse i forskellige Tilfælde, hvor man saa foreslaar enten 3, 10 eller 20 Aar, og formodentlig i Overensstemmelse med den Tendens til Forældelsens Forkortelse, som er nedlagt i det andet Lovforslag, er der her foreslaaet en meget kort Forældelsesfrist for Erstatningsansvaret. Jeg har nogen Tvivl, om det er rigtigt. Der kan forekomme Tilfælde, som ikke ligge saa ganske fjernt fra Tanken, navnlig naar en Mand er dræbt, og hans Identitet ikke i Øjeblikket har kunnet konstateres. Hvis det er en Mand, der lige er kommen her til Landet, og han er bleven knust ved et Sammenstød, kan der uden Vanskelighed hengaa mere end 2 Aar, inden hans fjerntboende Slægtninge kunne faa oplyst, at han ved den Tid har været her i Landet, og at han er omkommen ved den Lejlighed. Man tænke sig det Tilfælde, at en dansk Amerikaner, der besøger sine herboende Slægtninge, just som han er kommen til Landet, omkommer ved et Ulykkestilfælde paa Jærnbanen. Hans Slægtninge i Amerika vide overhovedet ikke, om han er kommen hertil, eller om han maaske er forgaet paa Søen eller er forsvunden i et andet

Land. Først med store Vanskeligheder og efter flere Aars Forløb lykkes det at konstatere, at Manden er omkommen i Danmark. Saadanne og lignende Tilfælde kunne opstaa, og jeg ser da ikke, at det er rigtigt at have denne ekstraordinære Forældelsesfrist, og da jeg ikke har set nogen Forklaring med Hensyn til Grunden dertil, tillader jeg mig at spørge, om det overhovedet er nødvendigt at have en særlig Bestemmelse her om Forældelsesfristen, og om man ikke ganske kan lade denne lille Bestemmelse udgaa. Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at anbefale Lovforslaget og udtale min Anerkendelse til den højtærede Minister og vor Samarbejder, Landstinget, for deres Arbejde. Jeg haaber, at Sagen kan fremmes videre uden væsentlig Vanskelighed og uden meget Op- hold.

Leth-Espensen: Jeg kan slutte mig til den ærede Taler, som nu satte sig, for saa vidt som der er Tale om at anbefale *Grundlaget* for dette Lovforslag. Det har jo den Fordel fremfor f. Eks. den Ansvarlighedslov, vi behandlede forleden, at det ikke er nogen Undtagelses- eller Klasselov, men en Lov, som kommer alle til gode under lige Vilkaar. Jeg kan ogsaa ligesom den sidste ærede Taler erkende, at denne Lov er bleven betydelig forbedret under Behandlingen i Landstinget. Det forekommer mig imidlertid, at der alligevel er forskellige Ting tilbage, som det nok kunde være værd at tage under Overvejelse og maaske ændre noget ved, selv i den Skikkelse, Forslaget nu har faaet. Det er da navnlig de tre første Paragraffer, som jeg har tænkt mig lidt forandrede, og i Anledning af hvilke jeg har taget Ordet. Den første Paragraf handler jo om Ansvar for Jærnbaner. Det forekommer mig, at man i denne Paragraf paa den ene Side har gjort Jærnbanernes Ansvar noget for snævert, og paa den anden Side ogsaa den tilskadekomnes Ansvar noget for snævert. Naar det siges, at Jærnbanen er pligtig til at erstatte Skade, „medmindre det oplyses, at den skadelidende selv forsætlig eller ved Uagtsomhed har hidført Skaden, eller at denne ikke kunde være afværget ved den Agtpaaagivenhed“ o. s. v., tror jeg, at denne sidste Sætning godt kunde udelades. Dette har man i hvert Fald gjort i Tyskland, hvor man har lovgivet paa lignende Maade. Der har man sagt som saa, at, naar den vedkommende tilskadekomne ganske er uden Skyld, maa han have Skadeserstatning, uanset at Jærn-